

[Socialministeren.]

ved dens oprindelige Forelæggelse i det høje Folketing i 1929—30, selv om der ogsaa fra dette Partis Side var væsentlige ogsaa principielle Indvendinger, har ment at maatte stille sig over for Socialreformen, som det har været Tilfældet i Folketinget. Jeg havde helst set, at en Reform af denne Karakter, der netop fra dette Partis Side var blevet ønsket gennemført som en politisk neutral Reform, ogsaa havde vundet Tilslutning hos det Parti, der i Virkeligheden ved dens Fremsættelse ytrede større Interesse og mindre Frygt for Gennemførelsen, end Venstres Ordfører den Gang gjorde. Det har jeg imidlertid ikke været i Stand til at ændre noget ved. Det konservative Folkeparti har ikke ment at kunne deltage i de Forhandlinger, som de sad midt i, da det saakaldte Kriseforlig afbrød dem, men jeg er da til Gengæld glad for, at det ærede konservative Folkeparti ikke har lagt Reformen nogen Sten i Vejen, hvad man i høj Grad maa sige ikke har været Tilfældet, idet der fra det ærede Partis Side overhovedet ikke er stillet et eneste Ændringsforslag til Hovedforslaget om offentlig Forsorg eller til Forslaget om Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde og kun nogle ganske faa principielle Ændringsforslag til Folkeforsikringsforslaget.

Under Hensyn til det saaledes passerede, efter den omhyggelige Gennemgang, disse Forslag nu i det hele har faaet i Udvalget og i det høje Folketing, og under Hensyn til den Stilling, det ærede konservative Folkeparti saaledes har indtaget til Reformen, tør jeg da gaa ud fra, at det høje Landsting vil give disse Forslag en hurtig og velvillig Behandling med det Formaal for Øje at faa dem ophøjet til Lov i den allernærmeste Fremtid.

K. Pedersen: Det af den højtærede Minister nu forelagte Lovforslag om offentlig Forsorg er jo et betydeligt Lovforslag, hvorved hele vor Lovgivning om offentlig Forsorg samles i en og samme Lov, og hvorefter hele Administrationen forenkles, saa det nu bliver det sociale Udvalg, som kommer til at administrere al offentlig Forsorg. Ved denne Lovs Gennemførelse vil adskillige Love og Bestemmelser, som er vokset frem gennem Tiderne, komme til at forsvinde, saaledes navnlig Hjælpekasse-loven og Værgeraadsloven, tillige med Hjælpekassebestyrelserne og Værgeraadene. Jeg tror, at disse to Institutioner har gjort et meget dygtigt og uegennyttigt Arbejde; men det Omfang, Arbejdet efterhaanden

har faaet, og det Pres, der øves for at faa det mest mulige ud af det offentlige, har gjort det nødvendigt, at den samlede Administration kommer ind i mere faste Former.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om nogle af Hovedafsnittene, idet jeg skal undlade at komme ind paa Enkelthederne, som bedst lader sig drøfte i et Udvalg; naar Tiden er inde dertil, skal jeg tillade mig at stille Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

I det første Afsnit om Forsørgerpligten ser jeg ikke, at der er nogen Udvidelse af de gældende Bestemmelser, for saa vidt det offentlige angaar. Derimod er der en Udvidelse af Forældrenes Forsørgerpligt, idet der nu ogsaa kan paalægges Hustruen Forsørgerpligt. Ganske vist er der saa en mindre Indskrænkning i Forældrenes Forsørgerpligt overfor Stifbørn. Den store Ændring fra det nuværende System sker jo med Hensyn til Forsørgelsesstedet. Efter Lovforslagets § 22 vil nemlig enhver dansk Statsborger have Forsørgelsessted i den Kommune, hvor han har Hovedhjemsted; for Børns Vedkommende under 18 Aar bliver Ordningen den samme som hidtil, nemlig at de følger Forældrene. Naar en Person, som er over 18 Aar, henvender sig om Hjælp, bliver det altsaa den Kommune, hvor han har Hovedhjemsted, den, man hidtil har kaldt Opholdskommunen, som er Forsørgelseskommune; dog bemærkes det, at hvis en Person paa det Tidspunkt, da han flytter til en Kommune, modtager Hjælp, erhverver han først Forsørgelsessted i den tilflyttede Kommune, naar Trangstilfældet maa anses for ophørt. Dette er en meget betydelig Ændring fra det System, vi har nu. Den højtærede Socialminister nævnte jo adskillige Tilfælde, hvor Sogneraad-formænd har sagt nej til at anerkende en forsørgelsesberettiget, men naar dette System med Forsørgelseskommunen og Opholdskommunen bortfalder, tror jeg, den Slags Ting vil forsvinde, idet mange af de Sogneraadformænd, som har sagt nej, sikkert kun har gjort det, fordi de vilde prøve, om de ad den Vej kunde blive fri for en, som skulde paa Kommunen. Jeg er af den Opfattelse, at den foreslaede Ordning vil betyde en meget stor Lettelse for Administrationen, idet man bliver fri for de mange Undersøgelser. Jeg anser det ogsaa for rigtigt, at det er den Kommune, hvori den paagældende bor, som skal bære Forsørgelsesbyrden, og ikke den Kommune, hvori han er født.

Det er jo om Administrationen, Interessen har samlet sig, ikke mindst blandt